

op de antenne ingeplant orgaan was 0,012 m.M. lang, terwijl de lengte van den steel 0,008 m.M. bedroeg, totaal 0,020 m.M.

Ook op 10 April trot ik de larven aan, ze hadden echter nog ongeveer dezelfde grootte. Een larve die ik nu onderzocht vertoonde de antennen in zeer gunstige houding.

De vijf leden bleken gemeten vanaf inplanting in het voorgaande tot de plaats waar het volgende lid ingeplant is, zich in lengte te verhouden als 21:12:4:4:2. Het tweede lid draagt het proximale zintuig zooals reeds gemeld is beneden binnen. Het distale zintuig staat echter op een zijdelingsch verlengstuk van den stand van het tweede lid, dat in de bovenvermelde lengteverhouding met een waarde van 5 moet worden opgenomen.

Ook zijn hier de zintuigen niet eender gebouwd, het proximale is iets groter maar kort gesteeld terwijl het distale, hoewel kleiner, een zooveel langer steel heeft, dat de totale lengte van het zintuig groter is dan die van het distale.

De Heer Claessens zal ze over eenigen tijd nogmaals gaan verzamelen en hij heeft op zich genomen te trachten de imagines te kweken.

Laat ik hier nog bijvoegen, dat ik Zaterdag 13 April de larven van *Tanytarsus Bausei* Kieff in twee wielen bij 's-Hertogenbosch aantrot. Het is dus van belang ook in Limburg op het voorkomen van de larven van dit geslacht te letten.

G. ROMIJN.

### VOOR DE LIMBURGSCH E ONDERWIJZERS.

De Heer Jac. P. Thyse schrijft in de laatste aflevering van „de Levende Natuur”: „Een goed voorbeeld. — In sommige kringen hoort men tegenwoordig wel eens beweren, dat Zuid-Limburg „naar de maan” gaat. Men meent dan, dat het natuurschoon er met ondergang bedreigd wordt door de exploitatie van steenkolenmijnen, bruinkooldelverijen en mergelgroeven. Daar is wel iets van waar; de bruinkoolindustrie vernietigt het landschap ongeveer op dezelfde manier als het turfgraven op het hoogveen en zeer zeker moeten wij betreuren, wat er met de Brunssumsche heide gebeurt. Maar er zijn lichtpunten. Diezelfde industrieën brengen een groot aantal mannen naar Zuid-Limburg, die naast hun materiele bezigheid ook nog gelegenheid vinden om werkzaam te zijn in belang van wetenschap en schoonheid en waar ze samenwerking zoeken met het wakkere Natuurhistorisch Genootschap in Limburg, komt er nog veel goeds tot stand.

Zoo vermeldt het Maandblad van het Genootschap van Jan. 11., dat de Nederlandsche Maatschappij tot exploitatie van mergel- en kalksteengroeven, die haar bedrijf uitoefent te Meerssen, aan het Museum te Maastricht alle fossielen heeft toegezegd, welke op hare terreinen gevonden worden. Reeds een groot aantal mooie fossielen zijn in het Museum aangekomen. 't Is te hopen, zegt het Maandblad, dat de verschillende mergel- en kalkondernemingen, welke op 't oogenblik den Zuid-Limburgschen krijtgrond exploiteeren, het goede voorbeeld dezer Maatschappij navolgen. Zodoende zullen echt Limburgsche Natuurhistorische voorwerpen voor Limburg, waar ze dan toch feitelijk thuis behooren, bewaard blijven.

Wij zouden er willen bijvoegen, dat het ook zijn nut kan hebben, indien het Museum zijn talrijke

doubletten, die het op deze manier stellig zal ontvangen, voor een matig prijsje beschikbaar zou willen stellen voor onderwijsinrichtingen en schoolverzamelingen door geheel Nederland. De belangstelling in Zuid-Limburg zou daardoor stellig verhoogd worden en misschien komt heel Nederland nog wel eens te pas aan de verwezenlijking van het een of ander grootsch plan voor het behoud van natuurschoon in dit min of meer aparte stukje van ons Koninkrijk.”

Tot zoover de heer Thyse.

Wij kunnen hem de verzekering geven, dat het Museum heel graag op zijn wensch zal ingaan, voor onderwijsinrichtingen en schoolverzamelingen eventueel te krijgen doubletten wil afstaan.

Iets moet ons naar aanleiding van dit stukje, van het hart.

Van verschillende kanten kregen we uit de onderwijswereld bereids aanvragen voor krijtfossielen.

Onder die aanvragen was er geene enkele uit Limburg zelf.

Hoe komt dat?....

Wij weten uit ondervinding hoe bitter weinig de Limburgsche jeugd afweet van 't Limburgsche krijt.

De hoofden onzer schoolkinderen worden op menige plaats volgestopt met allerlei wetenswaardigheden over Alpen, Pyreneën, Eifel enz. enz.

Van de eigen Limburgsche „bergen” weten onze kinderen niets!

Wij verwachten daarom stellig, dat de Limburgsche heeren onderwijzers een ruim gebruik zullen maken van het aanbod (zie elders in dit Maandblad!) om met hunne scholieren het Museum te bezoeken.

Zij kunnen er verzekerd van zijn, dat een „schooluitstapje” naar Maastricht een zeer ontwikkelenden invloed zal uitoefenen op de hun toevertrouwde Limburgsche knapen en meisjes en dat zodoende ons Limburgsch volk meer en meer met de eigenaardigheden van den Limburgschen bodem vertrouwd zal raken.

J. C.

### KRIJTFOSSELEN.

#### I.

Wanneer het Limburgsche krijt eene zeevorming is, ontstaan in hoofdzak door bezinking van gestorven zeedieren, dan moet het ongetwijfeld eene rijke vindplaats zijn van fossielen. Zoo zal menig een denken. Dit valt echter niet mee. Zeker bevat het krijt zeer vele fossielen, doch de verzamelaar moet veel tijd besteden, veel moeite doen en vele stukken mergel stukslaan om ze te vinden; en dan nog is het dikwijls een geluk van het toeval als hij een bijzonder mooi of zeldzaam exemplaar vindt. De oorzaak hiervan ligt enerzijds in de wijze waarop de gestorven dieren zijn bezonken, anderzijds in de verandering, die zij na de bezinking hebben ondergaan.

Wij herinneren ons, dat de Limburgsche mergel bezonken moet zijn uit eene zee van niet zeer groote diepte, zoodat de beweging van het water zich kon voortplanten tot op den bodem. Daarin leefden vrij rondzwemmende dieren en dieren welke aan den bodem gebonden waren, hetzij aan den bodem vastgegroeid, hetzij zij wel vrij waren doch niet of zeldzaam den bodem verlieten. Wanneer die dieren afstierven, vergingen langzamerhand de weeke deelen van hun lichaam tot dat de harde